

handle ogsaa derom, hvis det var lykkedes Fællesudvalget at løse de Opgaver, som umiddelbart vare det paalagte. »Det er derimod i Strid med det virkelig passerede, naar det ovenfor er udtalt af et andet Mindretal, at det fra Landstingets Flertals Side er erklæret, at man slet ikke vilde forhandle om Tiendeafløsning.« — Venstremindretallet bemærker om denne Højremindretallets Fremstilling, at »den er i flere Henseender urigtig og giver et feilagtigt Billede af Tilgangen med Fællesudvalgets Forhandlinger«, hvortil Højremindretallet bemærker, at »det i et og alt fastholder Rigtigheden af sin faktiske Fremstilling«. — Et 3die Mindretal (P. Bojsen, Dalsgaard, Lohmann og Ousen) giver følgende Fremstilling af Grundene til, at der ikke opnaaedes Forstaaelse: . . . »Landstingsflertallet erklærede vel, at det vilde forhandle om ethvert af de andre Spørgsmaal, der laa Tingene imellem — Selvangivelse for Formue dog undtagen — men kun naar der først var naaet Enighed om, at Indkomst- og Formueskattens Udbytte ikke maatte overstige 5 Mill. Kr., og saa meget mindre vilde man fravige dette Standpunkt, som der ikke fra Folketingsflertallets Side var kommen Antydning af, at det vilde gaa med til et mindre Beløb end de ca. $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som Folketingets Forslag lød paa. Og Folketingsflertallet erklærede, at det vel vilde forhandle om alle de mellem Tingene foreliggende Uoverensstemmelser, ogsaa om Indkomst- og Formueskattens Beløb, men det vilde ikke paa Forhaand binde sig til at sætte Indkomst- og Formueskattens Beløb ned til kun 5 Mill. Kr.« Paa dette Tidspunkt var det saa, at Mindretallet i Forbindelse med J. P. Jørgensen fremsatte det ovenfor refererede Mæglingsforslag. Haabet om derved at naa en Forstaaelse bristede imidlertid. »Folketingsflertallets Ordfører sluttede sig vel paa sit Partis Vegne til Forslaget som et brugeligt Forhandlingsgrundlag. Men Landstingsflertallets Ordfører erklærede, at Landstingsflertallet ikke kunde antage Forslaget som Forhandlingsgrundlag, men fastholdt sin ovenfor angivne Stilling«. Til dette sidste bemærker Højremindretallet, at det var i umiddelbar Forbindelse med Erklæringen om, at det ikke kunde antage Forslaget som Forhandlingsgrundlag, at det fremsatte det ovenfor nævnte Modspørgsmaal og den dertil knyttede Erklæring.